

ski car želi, da se sprijazni vlada s Poljaki ter pokliče bojda iz tega namena grofa Vielopolskega v notranje ministerstvo. Mogoče je to, ali malo verjetno. — V Bolgariji sliši se o nemirih in sicer tokrat pri mestu Plovdivu. Tam si je prišlo katoliško in razkolniško ljudstvo v naskrižje. — Kaj bode, ako pride kraljica Natalija na srbska tla? To vprašanje je jako imenitno, kajti kraljica ima veliko prijateljev med Srbi. Se ve, da še sedaj ni mogoče odgovoriti na to vprašanje in če se odgovori, ni to nič druga, kakor sad domišljije. — Turški vladi primanjkuje denarja in to čuti najbolj turški uradnik, ako ne dobi plačila in to se godi po gostem po več let. — V Atenah je vlada v prepiru z nadškofom in ljudstvo je na strani nadškofa. — V Zanzibaru, v vzhodni Afriki, so izpustili vjete misijonarje. — Pri Hamiltonu, v severni Ameriki, je prišel železnični vlak s tira, vozovi so se vneli in je veliko ljudi prišlo ob življenje.

Za poduk in kratek čas.

Škofija in nadduhovnijska Ptujška.

(Dalje.)

3. Zopetno pokristjanjenje Ptujja. a) Prvi poskusi.

Ko so se bili razni narodi iz svojih bivališč vzdignili ter so šli po svetu iskat boljše domovine, začeli so tudi slovanski narodi zapuščati staro svojo domačijo na Ruskem ter se pomikati proti zahodu in jugu. Po smrti strahovitega Atila (453.) so se pomaknili dalje, po odhodu Longobardov v Italijo (568.) pa so se razširili in naselili po sedanjem Štajarskem, Koroškem, Kranjskem, Primorskem in celo po Tirolskem. Brezdvomno je dobil takrat tudi Ptuj slovenske prebivalce.

V svoji novi domovini imeli so Slovenci zelo zlobne sosedje. Najhujši so bili Obri ali Avari. Te je bil Longobardski kralj Albin zoper Gepide na pomoč poklical, a ko so bili Gepidi premagani, naselili so se Obri po Ogerskem, od koder so hodili na vse kraje ropat, požigati in moriti. Blizo trideset let so nadlegovali naše kraje in ni mogoče popisati, kar so morali Slovenci od teh divjih „pesjanov“ trpeti. Pa l. 623. je ljudomili Samo nabral pri raznih slovenskih plemenih toliko vojščakov, da je zamogel divje Obre ukrotiti. Hvaležno ljudstvo ga je na to (627) izvolilo za kralja, ki je novo svoje kraljestvo čemdalje bolj razširjeval ter tako utemeljil prvo veliko slovensko državo.

Pa Slovenci so bili brezizjemno vsi trdovratni malikovavci ter so krščanstvo hudo sovražili. Nje pokristjaniti poskušali so apostol-

ski možje: sv. Kolumban, sv. Amand in več drugih, toda veščidel brezuspešno; — le sv. Rupertu se je posrečilo med Slovence, po naših krajih živeče, zasejati prva semena krščanstva.

Kraljeve rodovine Merovingske je apostolski škof Rupert, iztiran od hudobnih krivo-vercev iz svoje škofije v Vormaciji, prišel leta 580. na Bavarsko, kjer je vojvodo Teoda in njegovega sina v krščanski veri podučil in veliko Bavarcev krstil. Po tej srečni žetvi Gospodovi poda se sv. Rupert po Donavi doli v spodnje panonske kraje ter pride početkom sedmega veka tudi v Ptuj. Poln apostolskega duha oznanjuje ondi nauk Izveličarja, potem pa se poda v Celje, kjer je v čast sv. Maksimilijanu posvetil cerkvico, njegovo sv. truplo pa v Lavreak prenesel, kajti ovi mučenec je bil ondi škof. In tako je sv. Rupert sejal seme božje besede tudi med Slovenci, ki so toraj celo prav imeli, da so njemu v čast postavili več cerkev poznejšim rodom v opomin, naj tolikega dobrotnika svojega nikar ne pozabijo.

Sv. Rupert je zaspal v Gospodu na veliko-nočno nedeljo (27. marca) l. 623. v Solnogradu, kjer v veliki cerkvi sv. Petra, katero je bil on pozidal — od svojega truda počiva, poln zaslug, tudi za Slovence velike časti in hvale vreden, ker je s škofijo vred utemeljil semenišče, iz katerega so pozneje nčitejši krščanstva k Slovincem prihajali. *)

Tudi o sv. Vitalu, kateri je sv. Rupertu kot škof v Solnogradu sledil, pripoveduje se, da je prišel v naše kraje ter je paganskim Slovincem in Obrom pridigoval krščansko vero. Ali to so bili le prvi poskusi pokristjanjenja Slovencev, pravo spreobrnjenje začelo se je s pomočjo bavarskih vojvod za škofa sv. Virgilija sredi sedmega veka ter se je dognalo za njegovih naslednikov. (Dalje prih.)

Smešnica 18. „Glej“, toži mlada žena, „Krsnica mi je rekla, da sem stara klepetulja, in jaz ji doslej še vendar nisem bila žal-besede rekla.“ „Saj res“, tolaži jo mož, „stara klepetulja pač nisi, saj še leta dni ni, kar sva se vzela.“

Razne stvari.

(Ljudska šola.) Nj. veličanstvo, svitli cesar je daroval za šolo v Ločah pri Konjicah 200 gld. ter je ob enem dovolil, da si sme šola privzeti ime: Franc-Jožefova šola.

(K shodu katoliških mož) na Dunaji so se odpeljali Nj. ekscelencija mil. knezoškof v ponedeljek, dne 29. aprila ter jim je prav ta den bilo 50 let preteklo, kar so postali doktor bogoslovja.

(Častni večer) je bil v torek, dne 30. aprila v slov. čitalnica v Mariboru. Pripravil

*) Drobtinice, 1852, XI.